

při hlavním přelíčení, při němž se podle protokolu stěžovatel neohradil proti tomu, že znalec nepřednášel celý posudek doslovně, nýbrž jen reprodukoval podstatné jeho části. § 252 tr. ř. pod čís. 1 výslovně dovoluje, by byl přečten posudek znalecký, nelze-li dosíci osobního dostavení se znalce ze závažných důvodů, zejména také pro jeho nemoc. Připouští-li to zákon pro posudek znalecký vůbec, lze tím méně shledati porušení předpisu zákonného v případě souzeném, kde byl při hlavním přelíčení přítomen a vypovídal alespoň jeden z obou znalců, podávších posudek společný a srovnalý, od něhož se v ničem neuchýlil. Obžalovaný ve stížnosti nedoličuje, že a proč byl zkrácen na právech své obrany nepřítomností znalce druhého a zamítnutím návrhu na jeho osobní výslech. Přihlíží-li se k zásadě předposlední věty § 281 tr. ř., podle níž nemohou býti ve prospěch obžalovaného uplatňovány důvody zmatečnosti podle čís. 2—4 § 281 tr. ř., je-li nepochybně patrné, že porušení formálního předpisu nemohlo působiti na rozhodnutí v neprospěch obžalovaného, jest zjevno, že tím méně lze přiznati zmatečnou stížnosti oprávněnost v naznačeném směru.

Čís. 3588.

Sborovému soudu první stolice náleží odmítnouti zmatečnou stížnost podle § 1 čís. 2 nov. čís. 3/1878, i když nebyla provedena proto, že obžalovaný nebyl poučen o svém právu vyžádati si přidělení zástupce chudých (§ 41 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 20. září 1929, Zm II 174/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu ve Znojmě ze dne 23. května 1929, jímž byla podle § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 odmítnuta zmatečnou stížnost opovězená obhájcem obžalovaného do rozsudku krajského soudu ze dne 22. března 1929.

Důvody:

Stížnost nepopírá správnost předpokladů, z nichž vycházel sborový soud první stolice při svém usnesení, ani jeho zákonitost. Tvrdí jen, že opovězená zmatečnou stížnost nebyla proto provedena, že obžalovaný nebyl poučen o svém právu vyžádati si přidělení zástupce chudých. Tato okolnost nemůže opodstatniti návrh na zrušení napadeného usnesení, poněvadž se netýká skutečnosti, že zmatečnou stížnost provedena nebyla, kterážto skutečnost nutně musila po zákonu vésti k důsledku vyslovenému napadeným usnesením. Stížnosti nemohlo tedy býti vyhověno.

Čís. 3589.

K rozhodnutí o zahlázení odsouzení jest třeba návrhu osob uvedených v § 9 odst. (2) a (3) zák. čís. 111/1928.

Jsou-li odsouzení, o jejichž zahlázení žádáno, z doby před platností nového zákona čís. 111/1928, jest uvažovati též o tom, zda ohledně odsouzení těch nejsou splněny podmínky zákona čís. 108/1918.

V tomto případě lze pak i za platnosti zákona čís. 111/1928 zahladiti i více odsouzení, lze-li je rozdělití ve skupiny, mezi nimiž uplynula lhůta § 2 zák. čís. 108/1918.

(Rozh. ze dne 21. září 1929, Zm I 435/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usneseními krajského soudu v Chebu ze dne 23. října 1928 a potvrzujícím je usnesením vrchního soudu v Praze ze dne 15. ledna 1929, jimiž byla zamítnuta žádost Josefa K-a o zahlázení odsouzení, byl porušen zákon: a) v ustanovení § 9 zákona ze dne 14. června 1928, čís. 111 Sb. z. a n. potud, že bylo rozhodnuto záporně o zahlázení odsouzení Josefa K-a z rozsudku okresního soudu v Karlových Varech ze dne 14. srpna 1916, č. j. U V 384/16 pro § 14 čís. nař. ze 7. srpna 1915, čís. 228 ř. zák. k pokutě 20 Kč po případě do 24 hodin vězení, ačkoliv zahlázení tohoto odsouzení nebylo navrhováno; b) v ustanovení § 13 odst. druhý zák. ze dne 14. června 1928, čís. 111 sb. z. a n., a §§ 1 a 2 zák. z 21. března 1918, čís. 108 ř. zák., pokud bez zkoumání, zda nejsou dány podmínky zahlázení odsouzení podle tohoto zákona, byla zamítnuta žádost Josefa K-a o zahlázení odsouzení z rozsudku okresního soudu v Bochově ze dne 28. ledna 1913, č. j. U 20/13 pro přestupek krádeže podle § 460 tr. zák. Usnesení soudů nižších stolic se v onom rozsahu, pokud jde o zahlázení odsouzení z rozsudků pod a) a b) uvedených zrušují a krajskému soudu v Chebu se ukládá, by znovu rozhodl o žádosti Josefa K-a o zahlázení odsouzení z rozsudku pod b) uvedeného, pomina při tom rozhodování o zahlázení odsouzení z rozsudku pod a) uvedeného.

D ů v o d y:

Podle spisů krajského soudu v Chebu žádal Josef K. o zahlázení odsouzení z těchto rozsudků: 1. okresního soudu v Bochově ze dne 28. ledna 1913, č. j. U 20/13 pro přestupek § 460 tr. zák. k vězení 48 hodin, 2. okresního soudu v Bochově ze dne 22. září 1922, č. j. U II 331/22 pro přestupek § 431 tr. zák. k pokutě 30 Kč, po případě 3 dny vězení, 3. okresního soudu ve Žluticích ze dne 10. září 1925, č. j. T 224/25 pro přestupek § 431 tr. zák. k pokutě 30 Kč, po případě 3 dny vězení. Oba posléze uvedené rozsudky jsou v žádosti v datech mylně poznačeny, ale citováním jejich obsahu jest bezpochybně na ně poukázáno. Pro případ, že od posledního rozsudku neuplynulo ještě 5 roků, omezil žadatel žádost na zahlázení ostatních odsouzení. Neuvedl však v žádosti další odsouzení rozsudkem okresního soudu v Karlových Varech ze dne 11. srpna 1916, č. U V 384/16, pro § 14 čís. nař. ze dne 7. srpna 1915, čís. 228 ř. zák. k pokutě 20 Kč, po případě 24 hodin vězení. Usnesením krajského soudu v Chebu ze dne 23. října 1928, do něhož jest pojato i toto odsouzení, byla žádost Josefa K-a zamítnuta, poněvadž šlo o více než tři odsouzení a podmínka pro každé jednotlivé z nich, že v době osvědčovací žadatel nebyl opět odsouzen (§ 1 zák. čís. 111/28) nebyla splněna, tudíž pro nedostatek podmínek § 4 zák.

čís. 111/28. Na stížnost žadatele, týkající se již i odsouzení z roku 1916, vrchní zemský soud v Praze usnesením z 15. ledna 1929 oně usnesení z jeho důvodů potvrdil.

Tato rozhodnutí porušila zákon ve dvou směrech: 1. v ohledu formálním proto, že rozhodnuto bez žádosti též o odsouzení rozsudkem okresního soudu v Karlových Varech pro přestupek podle § 14 cí. nař. čís. 228/1915, ačkoliv podle zákona ze dne 14. června 1928, čís. 111 sb. z. a n. (§ 9 odst. 1—3) třeba k rozhodnutí o zahlázení odsouzení návrhu osob tam uvedených, čehož tu nebylo, neboť obžalovaný o zahlázení tohoto odsouzení nežádal, státní zástupce pak navrhl zamítnutí žádosti; 2. v ohledu věcném však tím, že soudy nevzaly zřetel na ustanovení druhého odstavce § 13 zákona ze dne 14. června 1928, čís. 111 sb. z. a n., podle něhož nárok na zahlázení odsouzení, který již kdo měl podle zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák. v den, kdy nový zákon nabyl účinnosti, zůstává zachován. Vzhledem k tomu, že všechna odsouzení žadatele Josefa K-a jsou z doby před 14. červencem 1928 (nehledíc k 30denní době po vydání zákona), tedy před platností nového zákona, bylo po rozumu onoho zákonného ustanovení uvažovati i o tom, zda ohledně odsouzení těch nejsou snad splněny podmínky zákona čís. 108/1918 ř. zák. Tu pak jest poukázati na to, že čtyři odsouzení žadatelova lze rozdělit na dvě skupiny, a to a) odsouzení z 28. ledna 1913 a z 11. srpna 1916 a b) odsouzení ze dne 22. září 1922 a z 10. září 1925, poněvadž mezi nimi uplynula pětiletá lhůta stanovená v § 2 čís. 3 onoho zákona (rozsudek ze dne 11. srpna 1916 se stal pravoplatným 10. února 1917 a pokuta složena dne 2. dubna 1927.) Ve smyslu rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. června 1924, č. j. Zm II 250/24, uveřejněného pod číslem 1679 sb. nejv. soudu, lze však podle zákona čís. 108/1918 ř. zák. zahladiti i více odsouzení, lze-li je rozdělit ve skupiny, mezi nimiž uplynula lhůta právě řečená (tak již rozh. uveřejněné pod č. 852 a 1667 sb. rozh. nejv. soudu). Podle toho nebylo by proti zahlázení prvního odsouzení žadatelova, o něž žádal, se zřetelem na pozdější jeho odsouzení překážky, kdyby se zjistilo, že jsou splněny i další v § 1 zákona čís. 108/1918 ř. zák. kladené podmínky, že případná škoda byla nahrazena podle sil a že pozdější do 5 leté lhůty spadající odsouzení pro přestupek podle § 14 cí. nař. stalo se pro čin podle okolností nepatrný, jenž se nezakládal na bezectném smýšlení. Těmito okolnostmi se nižší soudy nezabývaly, ač snad bude lze, vycházejíc ze shora uvedeného právního názoru, po jejich zjištění dojít k závěru, že lze první odsouzení zahladiti, jak o to bylo žádáno. Bylo proto k návrhu generální prokuratury ve smyslu § 33 a 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

K úplnému porozumění se podotýká, že po tomto rozhodnutí nejvyššího soudu má soud první stolice na základě dosavadní žádosti rozhodnouti znovu jen o zahlázení odsouzení z roku 1913, a že zrušení rozhodnutí pod a) uvedeného se stalo z toho důvodu, poněvadž může býti Josefu K-ovi na prospěch, neboť ve smyslu hořejších vývodů je pravděpodobné, že by mu i zahlázení tohoto odsouzení mohlo býti bez zřetele k důvodům soudů nižších stolic povoleno, kdyby o ně zažádal. Bude-li totiž podána nová žádost o odčinění tohoto od-

souzení, po případě i dalšího odsouzení z roku 1922, bude soudu první stolice rozhodovati o nové žádosti odsouzeného na základě nového stavu úplně neodvisle od předešlého rozhodnutí, zda jsou dány podmínky pro odčinění těchto dalších odsouzení podle některého z obou zákonů. Při tom bylo by podle zásad shora naznačených záhodno, vycházeti především z odsouzení z roku 1916 a uvědomiti si, že tomuto odsouzení předchází jen odsouzení z roku 1913 a nenásleduje v pětileté lhůtě § 2 čís. 3 starého zákona počítajíc od výkonu trestu (2. dubna 1917) žádné odsouzení; pokud by soud ještě zjistil, že tu jsou i další podmínky § 1 odst. 1 a 2 starého zákona a toto odsouzení odčinil, bylo by pak obdobně uvažovati o odčinění odsouzení z roku 1913, o něž beztak již bylo zažádáno a po případném odčinění tohoto odsouzení postupně konečně i o odsouzení z roku 1922, na něž následuje v pětileté lhůtě od výkonu trestu, nastávšího dne 20. října 1922 jen jedině odsouzení z roku 1925.

Čís. 3590.

Trest propadnutí tiskopisů, jež byly při nezákonném rozšiřování zachyceny a proti zákazu vyvěšeny, jest obligatorní (§ 23 posl. věta tisk. zák.); nebylo-li na tento vedlejší trest uznáno, jde o zmatek čís. 11 § 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 21. září 1929, Zm II 24/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 15. listopadu 1928, pokud nebylo vysloveno propadnutí tiskopisů, ačkoliv byli obžalovaní uznáni vinnými přestupkem podle § 23 tisk. zák., a doplnil rozsudek nalézacího soudu v odsuzující části tak, že podle § 23 poslední věty tisk. zákona vyslovil propadnutí tiskopisů, které byly při nezákonném rozšiřování zachyceny a proti zákazu vyvěšeny.

Důvody:

Nalézací soud uznal obžalované vinnými přestupkem podle § 23 tisk. zák. a odsoudil je k pokutám v rozsudku blíže uvedeném, po případě k náhradním trestům na svobodě. Neuznal však na propadnutí tiskopisů, jež byly při nezákonném rozšiřování zachyceny a proti zákazu vyvěšeny, ačkoliv v poslední větě § 23 tisk. zák. jest přestupek podle tohoto § ohrožen i tímto obligatorním vedlejším trestem. Zmateční stížnost vytýká právem důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 11 tr. ř. toto překročení trestního oprávnění nalézacího soudu při výměře trestu, pročť jí bylo vyhověti a uznati i na tento vedlejší trest.

Čís. 3591.

Skutková podstata krádeže předpokládá, že pachatel věc odňal z držení osoby jiné, od pachatele rozdílné.